

ROTTERDAMS CENTRUM VOOR THEATER EN DE LERARENOPLEIDING GEZONDHEIDSZORG EN WELZIJN

Verslag van een samenwerking

“Een wereld die geen zin heeft om de ander te begrijpen, mist alles waar het om draait. Ik wil een wereld waarin mensen die anders zijn niet worden weggestopt, maar zichtbaar zijn, erbij horen en meedoen. Ik maak zo’n wereld met theater.”

Regisseur Paul Röttger,
Rotterdams Centrum Voor Theater

Aanleiding voor de samenwerking

‘Onderwijs is ingrijpen in het leven van een ander. Verdiep je hierin’

Mijn naam is Monique van den Heuvel en ik ben docent bij de lerarenopleiding Gezondheidszorg en Welzijn. Ik heb als leraar altijd iets willen betekenen voor mensen bij wie het niet per se meezit. Jarenlang heb ik les gegeven aan anderstaligen en aan alleenstaande minderjarige asielzoekers. Plezier vind ik belangrijk, volgens mij doen we in het onderwijs teveel een beroep op cognitie en te weinig op empathie. Het is belangrijk om te spelen en ervaringen op te doen binnen de school.¹

Daarom zijn wij, de lerarenopleiding Gezondheidszorg en Welzijn (LGW) Hogeschool Rotterdam en het Rotterdams Centrum Voor Theater (RCTH), gaan samenwerken. Wat we belangrijk vinden is dat studenten vanuit verbeelding en empathie zich kunnen inleven in de ander. In een viertal workshops komen thema's als eenzaamheid, acceptatie en anders zijn aan de orde. Naar aanleiding van deze thema's zien, schrijven en spelen de studenten o.a. monologen en reflecteren zij hierop. Zij oefenen hun eigen beleving en ervaring te herkennen.

Belangrijk doel hierbij is de bewustwording van hoe de student nu al intuïtief handelen als docent. Wat doe ik, hoe doe ik dat en vooral: waarom doe ik wat ik doe. Kan dat ook anders en hoe?

LGW en RCTH denken hiermee een levensechte speelruimte voor studenten te maken. Leraren hebben een maatschappelijke en pedagogische opdracht en kunnen met behulp van theater ervaren wat dat voor hen betekent en wat dat betekent in relatie tot de ander.

"Het gaat erom dat je vanuit creativiteit een verbinding kunt maken met het echte leven. Jouw gevoel, de wereld van anderen. Het geeft je de mogelijkheid om wat je leert en voelt te onderzoeken en een plek te geven in jouw leven. Dat kan alleen als je hier als docent echt de ruimte voor geeft. In een wereld van verbeelding mag alles bestaan. In de samenwerking met RCTH onderzoeken de studenten thema's als eenzaamheid en acceptatie en spelen en reflecteren rondom deze thema's. Alles mag er zijn. Op die manier voelen ze hun eigen ervaring en betrokkenheid en die van anderen. Die verbeelding maakt dus dat je je kunt inleven in de ander, dat je empathie voelt en dat je de wereld kunt beschouwen vanuit andere perspectieven."²

Workshops RCTH

In de eerste twee workshops worden de persoonlijke en beroepsmatige betrokkenheid van studenten met maatschappelijke onderwerpen in grootstedelijke context geactiveerd. Hierdoor zijn de studenten beter voorbereid op het werken met de leerlingen in hun klas. Ze leren wat het effect is van hun denken en handelen op hun directe (beroepsmatige) omgeving. De workshop doet een inspirerend appèl op de student als lerende mens in de stad, waarbij een beroep wordt gedaan op het vermogen tot onderzoek, inventiviteit en reflectie. Gedurende deze dag is de student zowel bedenker, maker als uitvoerder van een monoloog. Wat centraal staat in deze workshop is de ontdekkingsreis naar wie je bent als docent. Wat vind je belangrijk als mens en docent en wat neem je daarin, bewust dan wel onbewust, mee in je relatie tot je leerlingen?

¹ <https://hoedoeijidat.hr.nl/2017/04/19/onderwijs-is-ingrijpen-in-het-leven-van-een-ander-verdiep-je-hierin/>

² <https://kc-r.nl/kcr-vertelt/over-de-school-als-speelplaats-cultuuronderwijs-als-schatbewaarder-inge-spaander/>

In de tweede twee workshops onderzoeken studenten de kernwaarde van inclusiviteit op de werkvloer, studenten en acteurs met en zonder beperking gaan samen aan de slag. De studenten maken de voorstelling “Ont-heemd” mee, een voorstelling over ontheemd zijn; Ont-heemd van huis, Ont-heemd van land, Ont-heemd van geest. De locatie is ook een Ont-heemde, lege ruimte. Acteurs komen samen en zoeken troost binnen hun ontheemding in muziek dans en tekst. In de voorstelling spelen acteurs met een verstandelijke beperking een grote rol. Binnen die samenwerking vullen de twee groepen elkaar aan om zodoende tot een inclusief artistiek product te komen. Na de voorstelling gaan de studenten samen met de acteurs in gesprek over het thema ontheemd zijn. Waarin ben jezelf ontheemd, wanneer ben je ontheemd. Uiteindelijk maken de studenten samen met de acteurs een korte film over ontheemd zijn. Binnen deze workshop staat de samenwerking en ontmoeting met de mens met een beperking centraal.

IMPACT eerste twee workshops

In februari 2017 vonden de eerste twee workshops plaats en ik was diep onder de indruk van de impact hiervan. Ten eerste levert het zien, schrijven en spelen van de monologen echt een grote bijdrage aan de binding, zowel van de studenten onderling als de binding met de docent. Na afloop verwoordden de studenten dat met: “Ik voel me nu in de groep thuis”, “Ik voel me begrepen”, “Ik heb bewondering voor mijn medestudenten”, “Lef”, “Creativiteit” en “Verbinding”. Daarnaast is heel goed de verbinding te maken met het onderwijs, inclusiviteit, de interpersoonlijke en pedagogische competentie. Studenten oefenen hun eigen beleving en ervaring te herkennen en deze ook te (h)erkennen bij leerlingen/collega's en ouders.

Vervolg op de workshops in de lessen op school

Na de eerste twee workshops in het theater gingen we in de les aan de slag met de verwerking en betekenis voor ons lesgeven/functioneren: welke vragen roepen mijn opgedane ervaringen in het theater op? Wat betekent dit voor de docent die ik wil zijn?³ Hoe kunnen we in de literatuur op zoek naar antwoorden? Waar zoeken we dan? Zo begeleidden we, de docenten, het zoekproces ter voorbereiding van een literatuuronderzoek. In aanloop naar dit literatuuronderzoek en gesprekken over pedagogische dilemma's leerden de studenten elkaar en zichzelf beter kennen. Herkennen we elkaars dilemma's? Wat zou jij doen in de gegeven situatie en hoe en waarom? Belangrijk hierbij is de bewustwording van hoe zij nu al intuïtief handelen als docent.⁴ Wat doe ik, hoe doe ik dat en vooral: waarom doe ik wat ik doe. Wat zijn mogelijke handelingsalternatieven?

Inkijkje in de monologen

Op de volgende bladzijden zijn de monologen, die de studenten schreven naar aanleiding van de eerste workshop, anoniem geplaatst. Ik nodig je uit om deze met plezier en aandacht te lezen.

Monique van den Heuvel
Docent lerarenopleiding Gezondheidszorg en Welzijn
Juni 2017

³ Palmer, P. J. (2005). *Leraar met hart en ziel*. Houten: Wolters Noordhoff.

⁴ Manen, M. v. (2014). *Weten wat te doen wanneer je niet weet wat te doen*. Driebergen: NIVOZ.

Vandaag is rood!
De kleur van jouw tranen.

Vandaag is rood.
De kleur van een rode draad naar de dood!

Tranen van verdriet.
Jou vergeten doe ik niet...

De dag dat wij samen daar liepen..
Wij samen jij en ik..

Je keek mij angstig aan
We liepen...

We liepen samen door een fel belichte gang
Het werd donker, donkerder, donkerst..

Mevrouw neem plaatst zegt hij met een stem

Vandaag is de kleur van ONZE tranen

Voor jou ging het sterven niet ineens!
Je hebt er moedig voor gestreden.
Ik kan niet voelen wat je hebt gevoeld.
Ook niet hoe je hebt geleden.

Maar 1 ding weet ik wel!

Het was een geweld voor je lichaam.
Je probeerde er tegen te vechten..
Hoe harder je sloeg, hoe harder je een klap terug kreeg.

Stop er mee roepen wij allemaal!

Donker, donkerder, donkerst..

Maar nu voor altijd

Als laatst wil ik zeggen.....

Hoeveel moeten er nog komen
Hoeveel moeten er nog gaan..
Het waren echte helden!
Ik doe het hier in jullie naam.

Hun ogen kijken naar mij, ik hou me sterk. Met volle overtuiging en strakke ogen zeg ik nee!

Maar van binnen, van binnen smelt ik als een stukje chocola op mijn tong.

Wil ik hun te overtuigen? Of probeer ik nou mezelf te overtuigen?

Ik heb het vaker gehoord, maar vandaag zit ik er echt mee. Weet je, ik snap het niet.

Verslaving gaat toch over drugs, alcohol, roken of cafeïne ? Maar het enige waar ik nu aan kan denken is een stukje chocola met amandelnootjes en rozijnen, mijn Cadbury.

In mijn gedachten bevrijd ik haar van de paarse verpakking en breek haar in stukjes,

Ho, meisje stop en focus. Vandaag, ja vandaag moet je het weten. Ja vandaag wil ik het weten.

Ik ben toch niet verslaafd ?

Ik maak twee vlechtjes in je haar
Mijn dochter, wat ben je mooi!
Ik begrijp ze niet, die pestkoppen..
Waarom?
Waarom jij?
Je bent zo lief..
Je bent zo van mij..
Ze begrijpen jou niet!
Zij denken met hun hoofd...
Jij met je mond...
Ze snappen je gewoon niet!
Huilend zit je voor me.
Je persoonlijkheid kapot gemaakt
Krassen op je ziel
Voor altijd beschadigd..
-stilte-
En ik?
Ik doe wat ik moet doen.
Ik hou van je
Ik hou zoveel van je..
Mijn armen om je heen
Mijn strijd in machteloze woede
En ik huil met je mee..
Ze snappen je gewoon niet..
Ik wel..
Kom maar m'n meisje..

Vind je mij niet mooi dan?!? Met mijn lang zwart haar, licht getinte huid en amandelachtige ogen! Vind je mij niet aantrekkelijk? Met mijn Rolex horloge en Mercedes! Jawel de nieuwste!

Mama waar ben je?? Mama ik heb je nodig!! Ik heb je liefde nodig! Ik kan er niets aan doen dat papa je heeft verlaten voor een andere man! Ik kan het niet helpen dat jij geen liefde van jouw eigen moeder heb ontvangen...loop niet weg van me mama. Samen reden wij het wel...toch?

Papa vuile flikker dat je bent! Je hebt ons verlaten en nu is mama onbereikbaar voor ons. Nu heb ik heb er een zusje bij die niet eens op ons lijkt, maar op iemand anders! Jij bent haar vader niet! Als je was gebleven, had je nu 2 dochters en kon je een man voor ons zijn!

Maar nu....nu krijg ik liefde van Johnny, Steven, Maikel, Tony, Gio en zelfs van Anton...ja Anton! Hij vindt me lekker, hij vindt me leuk, ik krijg alle aandacht en ik heb alles wat ik wil toch? Of voel ik me nog steeds leeg? De leegte die opgevuld moest worden door mama...en door papa.

Nee ik heb een Rolex horloge, een Mercedes! Ik ben mooi! Met mijn lange zwarte haartjes en licht getinte huid en niet te vergeten mijn amandelachtige ogen....Dat vult mijn bloedende hartje wel.... En al die mannen met hun toverstokken zullen mijn bloedende hartje ook wel vullen.

Mama en papa, kunnen jullie mij wat vertellen? Of ik nu echt alles heb wat ik wil? Heb ik echt alle liefde gekregen die jullie mij konden geven ?

Money money money it must be funny in a rich man's world...

Shit man wie belt er op dit tijdstip aan.

Waarom komt hij helemaal hier eten zoeken op dit onchristelijke tijdstip?

Money money money...

Broertje wat zie je er slecht uit (zucht)

Hou heeft het toch zover kunnen komen 2x

Ma.. Pa.. waarom deden niet meer moeite voor zijn talen?

Was het echt zo krap? Hadden we het tone echt niet?

Ik kom je nog wel tegen zegt ie dan... Ik kom je nog wel tegen.

Ik hè.. zijn bloed eigen zus. Ben geen vreemde..

Ik kom je nog wel tegen..

En waarom.. omdat ik mijn kind liever wat te schaften geef van het geld dat ik verdien, dan het door zijn neus te halen.

Money money money it must be funny in a rich man's world..

Zou je echt profvoetballer geweest zijn als pa en ma het wel hadden?

Zou je het echt zijn geweest...

Niemand begrijpt me...
Ik begrijp mezelf niet eens...

Als klein meisje fantaseerde ik al over de dood.
In mijn hoofd was er zoveel onrust dat ik daar zo ongelukkig van werd.
Als jongste dochter van een ongehuwde moeder voelde ik me als kind niet gewenst.
Stom toch? Ik was juist het lievelingetje van mijn moeder.
Maar het feit dat er ergens een man rond liep die mij wel verwekt had, maar me niet erkende als zijn dochter gaf me dat vreselijke gevoel.
Daarnaast was ik ook nog eens anders qua uiterlijk in vergelijking met de rest van mijn familie aangezien ik een halfbloedje ben.

Ik kon me aan niemand identificeren. Wie was ik nou? Wat was mijn plek op de wereld?
Ik snapte er niks van. Maar al deze vragen speelden dag en nacht af in mijn hoofd.
Antwoorden kreeg ik niet. Over mijn vader werd niet gepraat! Dus het feit dat ik anders was werd ook ontkend.

Het voelde aan alsof ik incompleet was en dat wilde ik compenseren. Ik ging zelf op 10 jarige leeftijd Hindi leren lezen en schrijven. Ik ging me verdiepen in het Hindoeïsme.
Maar het was niet voldoende.

Ik kon mijn gevoelens nergens uiten en werd een zeer introvert meisje, zeer verlegen.
Introvert betekende voor mij toename van gedachtes in mijn hoofd. En zo begon het fantaseren over rust... Hoe kon ik nu rust in mijn hoofd krijgen? Ik zag maar 1 uitweg: de dood.
Met deze gedachtegang begon ik met het sparen van pillen en fantaseren over strangulatie.
Maar ik durfde niet.

Totdat ik 20 was. Op mijn 19^e ben ik uitgehuwelijkt. Een maand voor het huwelijk heb ik een letale dosis medicatie ingenomen. Waar een ander dood gaat heb ik een dag lang gekotst en heb ik het overleefd. Hierbij denkende dat dit dan maar mijn lot is ben ik het huwelijk aangegaan. Echter een week na het huwelijk heb ik de stap genomen om weg te gaan. Natuurlijk werd ik verstoten door mijn gemeenschap. Daar stond ik dan... 19 jaar, verlegen en alleen!

Aanvankelijk heb ik gevochten om te overleven totdat ik zo moe was van het vechten. Ik kon niet meer. En wederom heb ik de stap genomen om een eind te maken aan mijn leven.
Na een opname in het ziekenhuis ben ik weer volledig hersteld. Na een nietszeggende therapie ben ik weer verder gegaan met mijn eenzame leven.
Op mijn 22^e raakte ik ongewenst zwanger. Ik had eindelijk een doel om te leven!
Niet voor mezelf, maar voor mijn kind.
En nu bijna 22 jaar later kan ik zeggen: ik leef en ik ben blij dat ik leef!

Ik ben zo trots op mijn zoon en tegelijkertijd voel ik angst.

Trots om wie hij is...

Angst om wie hij is...

Mijn neefje vroeg me laatst: Wanneer gaat Vincent het ons vertellen?

Ik kijk hem aan en vraag hem: Wat moet Vincent je vertellen?

Ja, je weet wel...

Oh, je bedoelt over zijn geaardheid? Wat moet hij je daarover vertellen dan?

Hij is toch duidelijk in zijn gedragingen en uitingen. Waarom moet hij het uit spreken? Dus wat wil je dat hij tegen je zegt?

Is toch raar? Er heeft mij nog nooit iemand gevraagd wanneer ik ze vertel dat ik hetero ben.

Ik ben zo trots op mijn zoon...

Trots omdat hij een rechtschapen man is en respect toont voor anderen.

Trots dat hij voor zijn mening durft uit te komen en zichzelf durft te zijn.

Waarom voel ik dan angst?

Angst omdat hij kwetsbaar is omdat hij zogenaamd "anders" is.

Als hij 's avonds opgemaakt en met een pruik op weg gaat hoop ik dat hij weer veilig thuis komt.

Hij doet niemand kwaad en toch ben ik bang dat hij een mikpunt zal zijn voor geweld.

Toen hij klein was kon ik hem beschermen, maar nu, nu moet ik hem loslaten.

Hoe moeilijk dat ook is. Hij moet zelf de wereld ontdekken en weerbaar worden voor deze "tolerante" maatschappij...

Ik ben zo trots op mijn zoon en mijn angst zal me daar nooit in beperken.

De duikers komen boven
Een hond jankt.
Een krijsende meeuw.
De regen begint te huilen.
Dan is het stil.

Hij ligt daar.
Verdoofd.
De regen ontmoet zijn huid.
Een barcode op zijn rug.
Lieve dood.
Geef hem terug.

Hij ligt daar.
Omarmt door het water.
Ik probeer niet te wachten.
Op zijn stem.
S nachts slaap ik niet.
Hoor ik hem.

Zijn huid laat los.
Losgeweekt.
Ik vouw het op.
Winkel hem in een laken.
Laat zijn lichaam achter in zee.
Geef het terug aan de verkoper.
Alsjeblieft, neem hem mee.

Bam!! Ik gooi m'n deur dicht en roep naar m'n ouders, "krijg toch de tyfus!"
Ruzie, Ruzie, Ruzie, Ruzie, RUZIE!!! M'n ouders hebben alleen maar ruzie, ik word er gek van....

Oh man was is het toch lekker rustig op m'n kamer. Heerlijk even rust, hier kan ik mezelf zijn, voor heel even onafhankelijk en geen gezeik aan m'n hoofd. Ik heb het op school bij meneer Ben en op de voetbal superleuk, alleen thuis niet. Daarom geniet ik altijd even als ik alleen ben. Heerlijk die stilte, lekker chillen op m'n bed, stiekem de playboy van pa lezen, netflixen, beetje balletje hooghouden of even op de PlayStation. De PlayStation vind ik echt wel heel tof en zit hier dan ook iedere dag achter.

Mijn lievelingsspel is Space Invaders, wauw wat zou het mij tof lijken om astronaut te zijn. Heerlijk die rust, die eenzaamheid, het genieten van wat je ziet, maar vooral die rust. Lekker spacen door de ruimte, een beetje gewichtloos zijn, salto's maken en spelen met je eten wat door de ruimte zwerft. Oh wat zou dat tof zijn, dit is echt mijn droom!

Soms als ik dan eenzaam op m'n kamer zit, zonder ik me bewust af, op deze manier kan ik mezelf afsluiten, ontspannen en even m'n batterij opladen. Ik durf het eigenlijk niet te zeggen, maar ik vind het heerlijk! Die eenzaamheid, even alleen, niemand die me iets kan maken, niemand die tegen me schreeuwt doe dit of doe dat. Ik heb deze momentjes alleen nodig. Ik merk aan mezelf dat ik beter functioneer als ik deze momenten voor mezelf blijf creëren. Ik heb geen idee hoe de toekomst eruit ziet, maar ik hoop als astronaut in de ruimte....

Constant moet ik keuzes maken. Kies ik voor het een vergeet of laat ik het ander ik voel me schuldig.

Keuzes wat doet het met me? Het brengt me in twijfel. Twijfel omdat falen niet mag ik heb gekozen, ik heb gefaald, ik voel me schuldig.

Ik doe wat ik kan doen, kies ik ervoor me best te doen voor de ander, te luisteren naar de ander meer te doen voor de ander zodat ik me minder schuldig voel?

Een stem dringt hard op in mijn oren denk nu maar even aan jezelf! Het is niet erg, het kan het mag en je heb het even nodig.

Ik heb getwijfeld en gekozen. Ik wil goed zijn voor de ander ben mezelf weer eens een keer voorbij gelopen.

Loop harder! Vergeet jezelf ik heb gekozen ben weer gefaald mezelf te kort gedaan ik voel me enorm schuldig.

Ze belt me op doet haar verhaal van dit keer nog geen bijna 2 uur. Ze vraagt om hulp ze heeft me nodig.

Nu mijn antwoord nee ik kan niet, niet weer, niet nu, niet steeds. Ik heb nu even tijd voor mezelf nodig. Ze is teleurgesteld in mij en ze hangt op.

Ik heb gefaald want ik heb gekozen dit keer voor mezelf ik voel ik me schuldig

Ik loop in de avond.

Is heerlijk en warm...

Ik zie hem komen, met nog twee man.

Hij kijkt me niet aan.

Ik zag wat net gebeurde...

Hoeveel ze hebben voor hem betaald...

Hij is niet ouder dan 14!

Dat kan toch niet!!!

Ze grijpen zijn handen.

Ik word boos ...maar ik blijf staan.

Hij schaamt zich ...hij kijkt me niet aan.

Niemand doet iets...

Wij kijken het aan.

15 euro...

Wat een plezier... wat een pijn...

Kost niet veel ...

Maar wat doet het ons aan?

Er knaagt iets.
 Open en eerlijk zal ik zijn.
 Dat zijn wij immers met elkaar.
 Ja, ik heb alles wel op een rijtje, hoor.
 Top baan, top appartement, top man...
 Ok, ex man dan.
 Hoe ga ik het nou vertellen?
 Moet ik het wel vertellen?
 Ja, zij zijn mijn tantes. Mijn bloed.
 Mijn moeder is er per slot van rekening niet meer.
 Tja, zij steunen mij.
 En zij zijn er altijd voor mij.
 Ja, ik ga ze het vertellen!
 Zij zijn altijd eerlijk en open over hun meningen en standpunten.
 Zij vinden er geen doekjes om.
 Zij hebben helemaal geen stereotype Surinaamse opvattingen over maatschappelijke onderwerpen zoals psychische stoornissen, verhoudingen tussen man en vrouw en homoseksualiteit.
 Nee.
 Ik weet hoe zij hierover denken, dus hoef ik nergens bang voor te zijn.
 Ik ga het ze gewoon vertellen.
 Natuurlijk blijft het super spannend hoor...

Mijn slokje Fernandes smaakt opeens heel anders dan normaal.
 Die frisse, prikkelende mist, die mij voorheen aan mijn moeder liet denken, is veranderd in een bittere smaak.
 Het is eerder een combinatie van zuur en bitter tegelijk. Misselijk makend, zo vies.
 Menen ze dit nou?
 Komt het doordat ik familie ben en geen vreemde?
 Hoezo doe normaal?
 Of ik misschien in een midlifecrisis zit?
 Natuurlijk is dit niet een manier om mijn scheiding te verwerken!
 En NEE! Dit is zeker geen fase!

“Fuck dit!!” Iedereen wil mij dood hebben.

Dat was de laatste zin van jouw afscheidsbrief.

Ook na acht maanden voel ik mij nog steeds klote dat ik jou niet heb kunnen helpen. Ik besef steeds meer dat je, je echt kut heb gevoeld. Alle tekeningen die je heb gemaakt zie ik ineens in ander perspectief. Wat was er, waarom je niet je verhaal bij mij kwijt kon?

Het verdriet bij pa en ma is groot. “Alles is kapot”, riep ma nadat ze hoorde dat je gevonden was. Dat blijft ook bij mij, op de dag dat je ging, ben ik nog langs de plek gereden waar je na drie dagen bent gevonden. Waarom heb ik je die dag niet gezien?

Een hele hoop vragen, Lief broertje, waar ik het antwoord niet op gaat krijgen. Ik kan alleen maar hopen dat je nu rust heb.

Ik moet verder, en ik zal er ook komen. Wacht maar af!!!

Ik heb alles geprobeerd dit ingesloten patroon te doorbreken. Het in te dammen. Me in te perken. En nu zit ik hier. En ik haat het. Ik zie wel hoe jij kijkt. Ik ken die blik wel.

Ontkenning, verlangens en morgen. Ja morgen vind ik rust. Rust, ja dat is iets dat ik heel graag zou willen. Rust. Morgen. Ja morgen is het voorbij. Morgen is er een nieuwe wereld. Dus vandaag neem ik afscheid.

Ik moet nog een keer checken. Checken ja dat is iets dat moet. Soms. Nee. Iedere dag moet ik checken. Matig of nee obsessief checken. Ik hoef niet te checken. Ik moet checken. Ik hoef niet op de hoogte te zijn van alles wat er om me heen gebeurt. Ik moet op de hoogte blijven van alles wat er gebeurt. Ik hoef geen berichtje, geen like, geen mail.

Ik heb niet de behoefte om controle te hebben. Ik ben de behoefte. Ik ben mijn eigen obsessie. Ik ben mijn eeuwig gapende gat. Ik ben mij niet te vervullen eigen leegte. Onverzadigbaar. En ondertussen ben ik op mijn eigen onbewoonde eiland. Hoe ga ik dit doorbreken?

Ik ben een indringer in de perfecte wereld. Ja, alles en iedereen moet perfect zijn. Maar ik wil het niet. Ik wil rust vinden. Rust. Zo graag rust in mijn hoofd. Maar het moet. Het moet, het moet. Facebook, whatsapp, mail. Ik wil het allemaal! Mijn telefoon, ja mijn telefoon. Dat is iets verschrikkelijks!

Teleurgesteld
Lang gewacht
Jaren vlogen voorbij
De telefoon!!
Yess!! Trouwen
Ik ben vooral blij omdat jij blij bent, hoor ik
Teleurstellingen
Hoop Hoop Hoop
Ik ga, ik ga naar het beloofde land
Ik zal iedereen missen
Koud, grijs, grijs, klein, leeg
Raar
Alles is raar
een middeleeuwse grot
Waar ga je? Naar de kroeg!
Waar gaan we vandaag? Hoop te doen! Moe! Druk op werk!
Doe niks goed
Voel de aanwezigheid niet meer
In mijn hoofd ben ik alleen, met niemand om mij heen
Mijn eigenwaarde is gedaald
Onzeker
Gefocust op leegte, pijn en verdriet
Berouw
Laat los! Laat los zegt een stem
Jij bent meer dan dat
Zoek energie
Positieve energie
Ga studeren
Alles valt op z'n plek.....

Het is mijn schuld.

Om het uur komt er iemand langs,

Om te vragen hoe het gaat.

Zoveel verdriet en pijn.

En nog wil ik bij hem zijn.

Als ik nou eens zijn was een keer op tijd waste.

Het is mijn schuld,

Dat ik hier lig.

De verpleegster komt langs en vraagt hoe het met mij gaat.

Zijn geeft mij een pijnstillertje met een beker water,

En loopt weg.

Mijn ouders hebben mij gewaarschuwd,

Maar ik vond dat ik fout zat.

Hij mocht mij laten boeten.

Tenminste,

Dat dacht ik.

Waarom voel ik mij schuldig.

Ben ik echt degene die fout zit?

